

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 557 ●
● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2011 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΣΚΛΗΡΟΚΑΡΔΙΑ - ΑΣΕΒΕΙΑ

Άναισθησία

Ίσραηλίτες πορεύτηκαν μέ όραμα τή γή τής έπαγγελίας, αλλά οί περισσότεροι δέν έζησαν τήν έκπλήρωσι του όράματός τους. Δέν έφτασαν ποτέ στο ποθούμενο. Γι αυτό άς φοβηθούμε κι έμείς, οί πορευόμενοι τήν έρημο τής παρούσης ζωής.

Τραγικό νά περπατάς σαράντα χρόνια και νά διαπιστώνης τελικά τό όνειρό σου άπραγματοποίητο!

Άπείρως τραγικότερο νά δούν τελικά οί χριστιανοί τό όνειρο τής αιώνιας ζωής νά σβήνη μέσα στή μαύρη κόλασι!

● Τό Πνεύμα τό Άγιο χρησιμοποιεί τήν πορεία του παλαιού Ίσραήλ σάν εικόνα και προτύπωσι τής δικής μας πορείας.

● Ό παλαιός Ίσραήλ είναι τύπος του νέου Ίσραήλ. Ό Μωυσής, ως ήγέτης, τύπος του Ίησου Χριστού, ως άρχηγού τής Πίστεώς μας. Τά σημεία του Θεού στην έρημο ήσαν προτυπώσεις των σημείων του Χριστού. Τό ραβδί του Μωυσή ήταν τύπος του Σταυρού.

● Ό λαός εκείνος προκάλεσε μόνος του τον άποκλεισμό του από τή γή τής έπαγγελίας. Πώς; Μέ τίς άμαρτίες τους; Άμαρτίες όλοι κάνουμε. Η άμαρτία όμως είναι σάν τή λάσπη. Άν τήν αφήσης και ξεραθής, γίνεται σκληρή και δέν μετακινείται εύκολα. Άν ή άμαρτία γίνεται κατ' έξακολούθησιν, αποκλητικά και μέ άσέβεια, τότε ή καρδιά σκληραίνει.

Η σκληρυνσις οδηγεί στην πώρωσι. Και ή πώρωσις είναι τό μεγάλο έμπόδιο για τή μετάνοια και τή συντριβή. Και ή έλλειψις μετανοίας φέρνει τον άποκλεισμό από τή Βασιλεία των ούρανών.

● Η άπώλεια, ή αιώνια κόλασις, είναι έπιλογή του ανθρώπου, πού ή καρδιά του παραμένει άσυγκίνητη, σκληρή. Ούτε άπ' τήν άγάπη του Σταυρού συγκινείται.

Ὁ ἀναίσθητος δέν ἀκούει.

Ὁ ἀναίσθητος δέν συγκινεῖται.

Ὁ ἀναίσθητος δέν εὐαίσθητοποιεῖται.

Ὁ ἀναίσθητος δέν φαντάζεται τό κακό, πού τόν περιμένει.

Ὁ ἀναίσθητος δέν σκέπτεται τήν κρίσι, πού ἀναμένει ὄλους τούς ἀνθρώπους ἀπό τό δικαιοκρίτη Χριστό. «Κατά τήν σκληρότητά σου καί ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτῶ ὄργην ἐν ἡμέρᾳ ὄργης καί ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ, ὅς ἀποδώσει ἐκάστω κατὰ τά ἔργα αὐτοῦ» (Ρωμ. β' 5-6).

• Τό θέμα τῆς σωτηρίας μας δέν σηκώνει ἀναβολή. Σήμερα εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη ν' ἀκούσουμε καί νά ὑπακούσουμε. «Σήμερον ἐάν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μή σκληρύνητε τάς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ» (Ἐβρ. γ' 8).

Παραπικρασμός

Πίκραναν τό Θεό οἱ Ἰσραηλίτες τότε. Τούς χάριζε εὐεργεσίες. Τόν πότιζαν φαρμάκι. Γόγγυζαν. Κοροΐδευαν. Λοιδοροῦσαν. Βλαστημοῦσαν! Πήγαιναν κόντρα στήν ἀγαθότητά Του.

Ἄς δοῦμε μιά περίπτωσι γογγυσμοῦ τοῦ λαοῦ καί «παραπικρασμοῦ» τοῦ Θεοῦ τῶν θαυμάτων καί τῆς εὐεργεσίας: Ὁ λαός (Ἐξόδ. ιζ' 1-7) ἀπαιτοῦσε ἀπό τό Μωϋσῆ:

—*Δόσε μας ἐδῶ καί τώρα νερό. Γιατί μάς πῆρες ἀπό τήν Αἴγυπτο; Γιά νά ἐξουτώσης ἐμᾶς καί τά παιδιά μας καί τά ζῶα μας, μέ τή δίψα;*

Ὁ Μωϋσῆς ρώτησε:

—*Κύριε, τί νά κάνω;*

Πῆρε τήν ἀπάντησι:

—*Χτύπα τό ραβδί σου πάνω στήν πέτρα καί θά ξεπηδήσῃ νερό.*

Καί ἔγινε τό θαῦμα. Ὅμως ὁ γογγυσμός παρέμεινε. Σφραγίστηκε μέ τό ὄνομα, πού δόθηκε στόν τόπο ἐκεῖνο: «Καί ἐπωνόμασε τό ὄνομα τοῦ τόπου ἐκεῖνου Πειρασμός καί Λοιδόρησι, διά τήν λοιδόριαν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ καί διά τό πειράζειν Κύριον λέγοντας: Εἶ ἐστι Κύριος ἐν ἡμῖν ἢ οὐ;» (Ἐξόδ. ιζ' 7).

Εἶναι ὁ Κύριος μαζί μας ἢ ὄχι; Ὑπάρχεις, Κύριε; Μᾶλλον δέν ὑπάρχεις. Ἄλλωστε, πότε σέ εἶδαμε; Μᾶς ἄφησες μόνους. Ἀπό τήν πολλή ἀγάπη, πού μᾶς ἔχεις, μᾶς ἄφησες διψασμένους...

Λόγια, πού ἐκστομίζει ὁ κάθε ὀλιγόπιστος σέ στιγμὴ δοκιμασίας· γίνεταί ὁ ἄνθρωπος ἀσεβής, πωρωμένος.

Δέν ἔχουμε παράβασι τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. ἔχουμε ἀρνησι τῆς παρουσίας Του, τῆς ἀγάπης Του, τῆς δικαιοσύνης Του. Αὐτό συνιστᾷ πειρασμό γιά τό Θεό. «Πειράζουμε τό Θεό». Αὐτό σημαίνει «παραπικρασμός» τοῦ Θεοῦ. Τόν πικραίνουμε. Παίζουμε «ἐν οὐ παικτοῖς». Ἄς διδαχτοῦμε. Σήμερα ἄς ἀκούσουμε:

• Τή φωνή τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς καλεῖ σέ μετάνοια.

• Τή συνείδησί μας, πού διαμαρτύρεται καί ζητεῖ εἰρήνη καί καταλλαγή μέ τό Θεό.

• Τό λόγο τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς ὀδηγεῖ στήν Ἀλήθεια.

• Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς χειραγωγεῖ πρὸς τήν «κατάπαυσιν», πρὸς τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Τόσα θαύματα, καί ὁμως!

Τό νά ἐλπίζης σέ αἴσιο τέρμα καί νά κλείνης μόνος σου τή μοναδική δίοδο πρὸς τό τέρμα, αὐτό εἶναι ἀνοησία, αὐτοκαταστροφή, πνευματική αὐτοκτονία.

Κάτι τέτοιο ἔκαναν οἱ Ἰσραηλίτες. Μοναδική διέξοδος ἀπό τή δουλεία τῆς Αἰγύπτου ἦταν ὁ Θεός, μέ ὄργανό Του τό Μωϋσῆ. Καί μοναδική δίοδος, γιά νά εἰσέλθουν στή χώρα τῆς ἐπιθυμίας, στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἦταν πάλι ὁ Θεός. Μέ μύριους τρόπους τούς βοήθησε καί τούς σκέπαζε.

• Καί φωτεινά σήματα εἶχε δώσει, γιά νά ἐπισημαίνεται ἡ σωστή τους πορεία.

• Καί θαύματα εἶχε ἐνεργήσει, γιά παράκαμψι τῶν ἐμποδίων, πού συναντοῦσαν.

• Καί στάθηκε σάν πατέρας στοργικός καί τροφодότης κοντά τους.

• Και τό νόμο Του ἔδωσε «εἰς βοήθειαν».

Παρ' ὅλα αὐτά καθημερινά ὑπέβαλλαν τό Θεό σέ... ἐξετάσεις! Τόν δοκίμαζαν. Τόν πείραζαν. Τόν ἐξεβίαζαν. Σά νά παραπονῆται, λοιπόν, ὁ Θεός:

—*Ἐπί τέλους! Κάθε μέρα ἐξετάσεις ἀγάπης καί δυνάμεως θά δίνω; Δέν καταλαβαίνουν, ὅτι αὐτό λειτουργεῖ εἰς βάρους τους;*

• Ἀντί νά ἐπιδοκιμάζουν τό Θεό γιά τίς ποικίλες εὐεργετικές Του ἐνέργειες, οἱ μικρόψυχοι Ἰσραηλίτες τόν «δοκίμαζαν». Κάποιος σοῦ ἔχει δώσει χίλια δειγματολόγια τῆς ἱκανότητάς του. Καί σύ ζητᾶς ἕνα ἀκόμα! Χίλια «σημεῖα καί τέρατα», ὑπερφυσικά γεγονότα, εἶχε ἐνεργήσει ὁ Θεός στούς Ἑβραίους. Καί ἐκεῖνοι ζητοῦσαν ἕνα ἀκόμα!

Ὁ δρόμος τῶν Ἑβραίων, ἀπό τή στιγμή τῆς Ἐξόδου τους, ἦταν στρωμένος μέ ἀγκάθια στερήσεων καί θλίψεων, ἀλλά καί μέ λουλούδια ἐκτάκτων σημείων τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἑβραῖοι μπροστά σέ κάθε νέα δοκιμασία, λησμονοῦσαν τά θαυμαστά σημεῖα καί γόγγυζαν καί ἔβριζαν.

Τό ἴδιο δέν ἔγινε καί μέ τήν παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου; Τόσα θαύματα τούς ἔκανε! Κι ἐκεῖνοι ζητοῦσαν ἕνα ἀκόμα. «Θέλομεν ἀπό σοῦ σημεῖον ἰδεῖν» (Ματθ. ιβ' 38)!

• Ἀντί νά ἐπιδοκιμάζουν τό Θεό, πού ἐπισήμαινε τήν ἀγάπη Του μέ τόσα σημεῖα, ἐκεῖνοι Τόν ἀποδοκίμαζαν.

• Σκληρές καρδιές, δέν ὑποτάσσονται στό θαῦμα τοῦ Θεοῦ! Δέν συγκινοῦνται ἀπό τήν παντοδύναμη ἀγάπη Του.

Ἀδιόρθωτοι

Προκαλοῦμε τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ.

Δέν πάει ἄλλο. Δέν εἶναι οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ δεύτερη φορά. Δέν ἀμαρτάνουμε πλέον ἐξ ἀδυναμίας ἢ ἐκ συναρπαγῆς, ἢ ἐκτάκτως. Συστηματικά ἀσεβοῦμε. «Αἰεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ, αὐτοὶ δέ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδοὺς μου» (Ἐβρ. γ' 10). Ἡ ἀσέβεια ἔγινε ἕνα μέ τῆ ζωῆ καί τίς ἐκδηλώσεις μας.

• Ἄλλο τό ν' ἀμαρτάνη κανεῖς, καί ἀμέσως νά συνέρχεται.

• Ἄλλο τό νά παγιώνεται μέσα του ὡς τρόπος ζωῆς ἡ ἀσέβεια καί ἡ διαστροφή, ἡ ἀπιστία καί ἡ ἀποστασία.

Τό πρῶτο εἶναι σάν τόν ἄρρωστο, πού μέ τήν πρώτη ἐκδήλωσι τῆς νόσου, ξεσκώνεται καί ἀναζητεῖ μέ λαχτᾶρα τό γιατρό.

Τό δεύτερο εἶναι σάν τόν ἄρρωστο, πού ἀπό τίς πολλές ὑποτροπές, ὄχι ἀπλῶς γεμίζει πληγές, ἀλλ' ἐθίζεται στίς πληγές, «ἠδονίζεται» ἀπό τίς πληγές, καί ἀρνεῖται τή θεραπεία!

Τέτοιοι εἶναι ὅσοι σ' ὄλη τους τῆ ζωῆ «ἀντιπίπτουσι» (Πράξ. ζ' 51)· πηγαινουν κόντρα στό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐπιμένουν στήν ἀσέβειά τους.

• Πῶς γι' αὐτούς νά μὴν ἐξαντληται ἡ ἀνεξάντλητη πηγὴ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ;

Ἀνεξάντλητη εἶναι ἡ πηγὴ, πού τρέχει γάργαρο νερό στήν πλαγιά τοῦ βουνοῦ. Μά ὅταν ὁ ἄλλος πεισματικά ἀρνεῖται νά σκύψη γιά νά πιῇ νερό, ἡ πηγὴ γι' αὐτόν θεωρεῖται... ἐξαντλημένη! Πῶς νά γνωρίζη ὁ ταλαίπωρος τῆ δροσιά της καί τήν ὠφέλειά της;

• Πῶς νά γνωρίζουν οἱ ἀσεβεῖς «τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου», ἀφοῦ ἀρνοῦνται πεισματικά νά σκύψουν μέ ταπεινωσι τό κεφάλι, δηλαδή, τήν ἐλευθερία τους, στό Θεό τῆς ἀγάπης; Δέν θέλουν νά ξέρουν τό νόμο, τίς ἐντολές, τήν ἀποκάλυψι τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Προτιμοῦν τό βόρβορο, ὄχι τό καθαρό νερό! Προτιμοῦν τό ἀδιέξοδο, ὄχι τόν ἀσφαλῆ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Πρόκλησις τοῦ Θεοῦ

Ἔτσι προκαλοῦν ἀκόμα περισσότερο τό Θεό. Καί λησμονοῦν, πῶς ὅσα λέει ὁ Θεός γίνονται.

Δέν εἶναι ὁ Θεός «εἶπα, ξεῖπα»! Εἶναι τό Ναί καί τό Οὐ (Ματθ. ε' 37).

• Ὅταν ἡ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀμετάκλητη, τότε ἡπραγικότητα γιά τόν ἀποκλεισμένο εἶναι ἀπερίγραπτη.

• Για τούς Ἰσραηλίτες ὠργίστηκε καί ὠρκίστηκε, ὅτι δέν θά μποῦν στή γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Καί δέν μπήκαν, ἐκτός ἐλαχίστων.

Γιά μᾶς ἡ κρίσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης, ἔχει ἀπείρως φοβρότερη σημασία. Ὅσοι ἀποστατοῦν καί «κοιτράρουν» συνειδητά στό σωτηριῶδες θέλημά Του, αὐτοί δέν θά μποῦν στήν «κατάπαυσι» τῆς αἰώνιας ζωῆς, στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Γιά μᾶς γράφθηκαν τά γεγονότα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Εἰδικά ἡ περιπέτεια τοῦ Ἰσραήλ εἶναι ἡ δική μας προϊστορία.

Δέν κάνει ἱστορία ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Διδαχή καί οἰκοδομή κάνει. Ἀπό ὅσα εἶπε γιά τούς τότε, ἐξάγεται ἡ προτροπή του γιά τό νέο Ἰσραήλ, γιά τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, πού κάποτε ἐφησυχάζουμε καί νομιζοῦμε εὐκολή τήν ὑπόθεσι τῆς σωτηρίας. «Βλέπετε, ἀδελφοί, μή ποτε ἔσται ἐν τινι ὑμῶν καρδιά πονηρά ἀπιστίας ἐν τῷ ἀποστῆναι ἀπό Θεοῦ ζῶντος» (Ἐβρ. γ' 12). Δηλαδή: «Προσέχετε, ἀδελφοί! Μήν ἀφήσετε νά καταντήση ἡ καρδιά σας, ἔστω σέ ἕνα ἀπό ὄλους σας, καρδιά πονηρή γεμάτη ἀπιστία. Ἐκεῖ θά καταντήση, ἂν τήν ἀφήσετε ν' ἀπομακρύνεται ἀπό τό Θεό τό ζῶντα».

• Ὅλοι εἴμαστε ἀδελφοί. Μᾶς ἐνώνει ὁ μέγας ἀδελφός, ὁ Χριστός. Εἴμαστε ἕνα σῶμα. Ἐνωμένοι πορευόμαστε, καθένας μέ τό δικό του χάρισμα καί ἔργο, πρὸς τήν ἐπουράνια δόξα. Παγίδες στό δρόμο μας: Ἡ ἀμαρτία, πού γίνεται πονηρία καί ἐξελλίσσεται σέ ἀπιστία. Καί ὕστερα καταντᾶ σέ ἀποστασία.

Ὅσο ἀπομακρύνεται κανεὶς ἀπό τό Θεό, τόσο ἡ καρδιά του ἀποσυντονίζεται ἀπό τήν ἀγαθότητα. Ἄνθρωπος χωρίς Θεό, εἶναι ἱκανός γιά κάθε πονηρία, γιά κάθε ἐκτροπή, γιά κάθε διαστροφή.

• Ἀπιστία καί πονηρία εἶναι ἀλληλένδετα. Ὅποιος μισεῖ τό φῶς, ἐνεργεῖ μέ φαυλότητα. Δέν ὑπάρχει γι' αὐτόν ἠθικός φραγμός ἢ ἀναστολή (Ἰωάν. γ' 20).

• Ἀλλά καί ἡ ἀμαρτία, ὅταν γίνε-

ται ἐκ πεποιθήσεως καί ἐκ συστήματος, εἶναι ἀπιστία.

Ἄμαρτία, πονηρία, ἀπιστία, ἀποστασία, ἀσέβεια!

Δέν εἶναι βέβαια ὄλοι οἱ ἀμαρτωλοί, ἀσεβεῖς. Ἄλλ' ὁ ὀλισθηρός δρόμος τῆς ἀμαρτίας, ὅταν αὐτή γίνεται ἕξις, ἐξάρτησις, ἐκεῖ ὁδηγεῖ, στήν ἀσέβεια, περνώντας καί ἀπό τά παραπάνω στάδια.

Οἱ ἄνθρωποι, πού «πορεύονται κατά τάς ἐπιθυμίας αὐτῶν, τό στόμα αὐτῶν λαλεῖ ὑπέρογκα (ὑπερφίαλοι), καί θαυμάζουσι πρόσωπα ὠφελείας χάριν (κόλακες). Καί ἐν ἐσχάτῳ χρόνῳ ἔσονται ἐμπαίκται κατά τάς ἑαυτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι τῶν ἀσεβειῶν» (Ἰουδ. στ. 16-18).

Λέει καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τὴν ἀπιστίαν ἢ ἀμαρτία ποιεῖ. Ὡσπερ γάρ ἡ ἀπιστία βίον τίκει πονηρόν, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ, ὅταν εἰς βάθος ἔλθῃ κακῶν, καταφρονεῖ. Καταφρονήσασα δέ, οὐδέ πιστεῦειν ἀνέχεται, ὥστε ἀπαλλάξαι φόβου ἑαυτῆν*» (Ε.Π.Ε. 24,354). Μετάφρασις: Ἡ ἀμαρτία προκαλεῖ τὴν ἀπιστία. Ὅπως ἡ ἀπιστία γεννᾷ τὴν κακὴ ζωὴ, ἔτσι κι ἡ ψυχὴ, ὅταν βυθιστῆ μέσα στὰ κακά, περιφρονεῖ τὰ πάντα. Ὅταν ὁμως τὰ περιφρονήσῃ, δέν δέχεται οὔτε τὴν πίστι, ὥστε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ φόβο.

• Ἡ ἐκτροπή εἶναι ἐντροπή.

• Οὔτε ἕνας νά μὴν ἐκτραπῆ, παρακαλεῖ καί προτρέπει ὁ Ἀπόστολος. Τεῖνει ὁμως τό ἀντίστροφο νά γίνῃ: Οὔτε ἕνας νά μὴ συντονίζῃ τὴν καρδιά του σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Καί νά ἰσχύῃ ἡ δαπίστωσις τοῦ προφήτη: «Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός» (Ψαλμ. ιγ' 3).

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Κοιμήσεως Θεοτόκου - 15 Αὐγούστου

Ἐπρεπε νά πεθάνη;

Ἀνάβασις

Η ζωή εἶναι μιὰ ἀνάβασις καί μιὰ κατάβασις. Μιά προσγειώσις καί μιὰ ἀπογειώσις. Ἄν δέν προσγειωθῆ ὁ ἀετός, δέν θά ἀπογειωθῆ. Κι ἐκεῖνος, πού εἶναι ὑπόδειγμα προσγειώσεως καί ἀπογειώσεως, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς. Θέλησε καί κατέβηκε ἀπό τόν Οὐρανό. Προσγειώθηκε ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Πῶς λέγεται ἡ προσγειώσις τοῦ Θεοῦ; *Σάρκωσις*. Θέλησε καί ἀνέβηκε ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό. Πῶς λέγεται ἡ ἀνάβασίς του, ἡ ἀπογειώσις του; *Ἀνάληψις*. «Ὁ καταβάς αὐτός ἐστὶ καί ὁ ἀναβάς» (Ἐφεσ. δ' 10).

• Ὅταν ἀποφάσισε νά κατεβῆ, ἦταν μόνος Του. Μόνο Θεός.

• Ὅταν ἀποφάσισε νά ἀνεβῆ, δέν ἦταν πλέον μόνος. Ἦταν ὄχι μόνο Θεός, ἀλλά καί ἄνθρωπος, Θεάνθρωπος. Ἀνέβασε μαζί Του τόν ἄνθρωπο, τήν ἀνθρώπινη φύσι, πού ὡς Θεός Λόγος εἶχε λάβει ἀπό τήν Παναγία.

Ἦταν, λοιπόν, δυνατόν νά μὴν ἀκολουθήσῃ καί ἡ Παναγία τό δρομολόγιο, πού ἀκολούθησε ὁ Υἱός καί Θεός της;

Εἶναι δυνατόν νά δώσῃς στό παιδί σου ἓνα ὄχημα, καί νά μὴ σέ ἀνεβάσῃ καί σένα στό ὄχημα αὐτό;

• Ἡ Παναγία ἔγινε τό ὄχημα νά κατεβῆ ὁ Θεός ἀπό τόν οὐρανό. «*Χαῖρε ὄχημα πανάγιον, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός*», ψάλλουμε στόν Ἀκάθιστο. Καί τώρα ὁ Υἱός της γίνεται τό ὄχημα, γιά ν' ἀνεβῆ ἡ Παναγία στόν οὐρανό.

• Ἀνάβασις τῆς Θεοτόκου! Αὐτό σημαίνει *Κοίμησις τῆς Παναγίας* ἢ *Μετάστασις τῆς Θεοτόκου*. Ἀνάβασις σέ ὕψη δυσθεώρητα.

Ποιός ἀνεβαίνει ψηλά;

Ὁ ὀρειβάτης, πού κατακτᾷ τήν κορυφή ἑνός βουνοῦ.

Καί ἀπό τόν ὀρειβάτη ψηλότερα ὁ ἀεροπόρος, πού ξεπερνᾷ τά σύννεφα.

Καί ἀπό τόν ἀεροπόρο ψηλότερα ὁ Ἡλίας ὁ προφήτης (Δ' Βασ. β' 4).

Καί ἀπό τόν Ἡλία ψηλότερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πού ἔφτασε «ἕως τρίτου οὐρανοῦ» (Β' Κορ. ιβ' 2).

Ἀπό τόν Παῦλο ψηλότερα οἱ ἄγγελοι. Καί ἀπό τούς ἄγγέλους ψηλότερα; Ἐνας μόνο ἄνθρωπος, ἡ Παναγία, ἡ «ὑψηλοτέρα τῶν οὐρανῶν καί καθαρωτέρα λαμπερόνων ἡλιακῶν».

Ἡ Παναγία εἶναι ἡ «πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν». Λέει ὁ ἱερός Δαμασκηνός: «Ὁ γάρ ὡς Ἡλίας εἰς τόν οὐρανόν ἀνελήλυθας. Οὐχ ὡς Παῦλος ἕως τρίτου οὐρανοῦ μετεβίβασθης, ἀλλ' ἕως αὐτοῦ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου τοῦ Υἱοῦ σου ἔφθασας» (βιβλ. «Θεοτόκος», σελ. 134).

Ἡ Παναγία κατέχει δύο ρεκόρ ὕψους.
• Τό ἓνα, ὅταν ἦταν στή γῆ. Εἶναι τό ρεκόρ τῆς ἀγιότητος. Ἄξεπέραστο. Καλένας δέν μπορεῖ νά τό καταρρίψῃ.

• Τό ἄλλο, στόν οὐρανό. Εἶναι τό ρεκόρ τῆς θεώσεως.

Τήν ἡμέρα τῆς Κοιμήσεώς της γιορτάζουμε τήν κατάκτησι αὐτοῦ τοῦ δευτέρου ρεκόρ. Ἡ Παναγία ἀνέβηκε, ἐπειδή κατέβηκε. Ἀπογειώθηκε σέ ὕψη δόξας, ἐπειδή προσγειώθηκε σέ βάθη ταπεινώσεως. Ὁ Θεός «ὑψωσε ταπεινούς» (Λουκ. α' 52). Ἡ ταπεινή Κόρη τῆς Ναζαρέτ ἀνυψώθηκε καί ἔγινε ἡ Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν.

Ἀπό τό θάνατο στή ζωή

Ὅλα αὐτά κάπως τά κατανοοῦμε. Ἐκεῖνο, πού πολλοί δέν καταλαβαίνουν, εἶναι ὁ θάνατος τῆς Παναγίας.

Ήταν -λένε- ανάγκη νά πεθάνη ἡ Παναγία; Δέν μπορούσε ὁ Θεός καί Υἱός της νά τήν παραλάβη ζωντανή καί νά μὴ διέλθῃ ἀπὸ τὸ θάνατο;

Γιατί πέθανε;

Ἡ ζωὴ περνάει ἀπὸ τὸ θάνατο. Καί κάθε θάνατος περνάει ἀπὸ τὴ ζωὴ.

- Περνάει ἀπὸ τὸν τάφο τῆς μητρικῆς κοιτίας τὸ παιδί, γιὰ νά βγῆ στὴ ζωὴ.

- Περνάει ἀπὸ τὸν τάφο τῆς γῆς ὁ σπόρος, γιὰ νά βγῆ στὴν ἀνοιξί τῆς καρποφορίας.

- Περνάει ἀπὸ τὴ δύσι ὁ ἥλιος, γιὰ νά βγῆ στὴν ἀνατολή.

Καί ὁ ἥλιος, πού ὀνομάζεται Παναγία, «ἡ γυνὴ ἡ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον» (Ἀποκ. ιβ' 1), ἔπρεπε νά περάσῃ ἀπὸ τὴ δύσι, γιὰ νά βγῆ στὴν ἀνατολή τῆς ἀνέσπερης μέρας, τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Κλαῖς καί θρηνεῖς, ὅταν ὁ ἥλιος δύῃ; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ξέρεις, ὅτι μετὰ τὴ δύσι θά ξανάρθῃ ἡ ἀνατολή.

Καί ὁ πιστὸς χριστιανὸς δέν κλαίει, ὅταν ὁ ἄνθρωπὸς του κλείνῃ τὰ μάτια. Ἔφτασε ἡ δύσις του. Ἀλλὰ κάθε δύσις σημαίνει καί μιὰ ἀνατολή.

- Νά, λοιπόν, γιατί καί ἡ Παναγία Θεοτόκος μέ τὸ ἴδιο πορθεῖο πέρασε στὴν ἀντίπερα ὄχθη τῆς αἰωνιότητος· μέ τὸ πορθεῖο τοῦ θανάτου.

Πέθανε καί ὁ Υἱός της

Γιατί πέρασε καί ἡ Παναγία ἀπὸ τὸ θάνατο;

Διότι δέν εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὸν Υἱὸ καί Θεό της. Ἀφοῦ ὁ Υἱός της, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πέθανε καί ἐτάφη «κατὰ τὰς Γραφάς» (Α' Κορ. ιε' 3), πῶς ἦταν δυνατόν νά μὴ πεθάνῃ καί νά μὴ ταφῆ καί ἡ Θεοτόκος, πού εἶναι μὲν Παναγία, ἀλλ' εἶναι ἄνθρωπος σάν κι ἐμᾶς;

- Πολλές φορές θέλουμε νά γινώμαστε ἀνώτεροι ἀπὸ τὸ Χριστό! Ὁ Χριστὸς πόνεσε, ἐμεῖς δέν θέλουμε νά πονᾶμε! Ὁ Χριστὸς πέθανε ὀδυνηρὸ θάνατο, ἐμεῖς γογγύζουμε γιὰ τὸ θάνατο κάποιου δικοῦ μας προσώπου ἢ δέν σκεπτόμαστε, ὅτι κι ἐμεῖς ὀπωσδήποτε θά πεθάνουμε.

- Πολλές φορές θέλουμε νά βροῦμε

δικό μας δρόμο, γιὰ ν' ἀνεβοῦμε στὸν οὐρανό. Δέν ὑπάρχει!

Υποχρεωτικά θά περάσουμε ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Σταυροῦ καί ἀπὸ τὰ διόδια τοῦ θανάτου. Ἀλλ' ἄς μὴ λησμονοῦμε, ὅτι στὰ διόδια δέν σταματᾶμε. Συνεχίζουμε τὸ ταξίδι. Καί ἡ Παναγία δέν σταμάτησε στὰ διόδια τοῦ θανάτου. Συνέχισε τὴν πορεία.

- Ἐπρεπε νά πεθάνῃ, ὅπως πέθανε ὁ Υἱός της. Ἀλλ' ὅπως ὁ Υἱός της μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες ἀνέστη, ἔτσι καί ἡ Μητέρα Του μετὰ ἀπὸ τριήμερη ταφή μετέστη.

- Δέν ἦταν δυνατόν γιὰ πολὺ ἡ νέκρω καί ὁ τάφος νά κρατήσουν, τὴ Μητέρα τῆς ζωῆς. «Τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· ὡς γὰρ Ζωῆς Μητέρα πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν» (κοντάκιό ἐορτῆς).

Τὸ νερό τότε βγαίνει καθαρό καί κρυστάλλινο ἀπὸ τὴν πηγὴ, ὅταν περάσῃ πρῶτα ἀπὸ τὰ διωλιστήρια τῆς γῆς. Καί ἡ ζωὴ τῆς Θεοτόκου ἔγινε ἀέναος πηγὴ, ἀφοῦ πέρασε γιὰ λίγο ἀπὸ τὴ σιωπὴ τοῦ τάφου, ἀπὸ τὸ διωλιστήριο τῆς γῆς.

Φόρεσε τὴ στολὴ τῆς ἀφθαρσίας

Ἐπιμένουν πολλοί:

—Μά ἦταν ἀνάγκη νά πεθάνῃ καί ἡ Παναγία;

Ἐπρεπε νά γίνῃ ἡ ἀλλαγὴ, γιὰ τὴν ὁποία μιλάει ὁ ἀπ. Παῦλος στὸ 15ο κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς.

- Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ ντυμένος τὴ στολὴ τῆς ἀφθαρσίας. Ὁ Διάβολος ὅμως κατάφερε νά ξεντύσῃ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ στολὴ τῆς ἀφθαρσίας καί τῆς ἀθανασίας καί νά τὸν ντύσῃ μέ τὴ στολὴ τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου.

- Ἐρχεται κατόπιν ὁ Θεὸς Λόγος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καί κρύβεται ἀπὸ ἄκρα οἰκονομία καί συγκατάβασι μέσα στὸν ὠραιότερο ἄνθρωπο, τὴ Μαρία τὴν Παρθένο, γιὰ νά ξαναντύσῃ τὸν ἄνθρωπο μέ τὴ θεοῦφαντὴ στολὴ τῆς ἀφθαρσίας.

- Γιὰ νά περιβληθοῦμε ἐμεῖς τὴ στολὴ τῆς θεώσεως, Ἐκεῖνος, «ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἰμάτιον» (Ψαλμ. 103,2), ντύθηκε μέ τὴ στολὴ, πού ποτὲ δέν εἶχε φορέσει· τὴ στολὴ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καί ἐμφανίστηκε ὡς ἄνθρωπος.

Πού περιεβλήθηκε ὁ Χριστός τή στολή τῆς ἀνθρωπότητος; Μέσα στόν τάφο τῆς παρθενικῆς νηδύος τῆς Θεοτόκου.

Καί ἡ Παναγία κλείνεται γιά λίγο μέσα στόν τάφο τῆς Γεθσημανῆ, γιά νά φορέσει τή στολή τῆς ἀφθαρσίας.

Τί συμβαίνει πολλές φορές μέ ἐπίσημες κυρίες;

Προκειμένου ν' ἀλλάξουν φόρεμα, κλειδώνονται γιά λίγο στά ιδιαίτερα διαμερίσματά τους.

Κάπως ἔτσι ἄς φανταστοῦμε τήν Παναγία, τή Βασίλισσα. Προκειμένου νά παρουσιασθῆ στους γάμους τοῦ Ἰησοῦ τῆς, στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, κλείνεται, τρόπον τινά, γιά λίγο στό θάλαμο τῆς γῆς, στόν τάφο. Ἐκεῖ ἀλλάζει σωματική στολή. Λέει ὁ Παῦλος γι' αὐτή τήν ἀλλαγῆ: «Δεῖ τό φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν» (Α' Κορ. ιε' 53).

• Κάποτε ὅλοι οἱ νεκροί θά φορέσουν τή στολή τῆς ἀφθαρσίας· ὅλοι ἐκεῖνοι, πού πέθαναν «ἐν Κυρίῳ».

• Ἀπλῶς ἡ στολή τῆς Παναγίας ἐτοιμάστηκε νωρίτερα, κατ' ἀπόλυτη προτεραιότητα.

Φόρος θανάτου

Γιατί ἔπρεπε νά πεθάνῃ ἡ Παναγία;

• Γιά νά φανῆ, ὅτι ἦταν ἀληθινά ἄνθρωπος, σάν καί μᾶς.

Ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσοι ἀπέναντι στό νόμο. Ἀπόλυτη ἰσότητα ὑπάρχει μόνο ἀπέναντι στό νόμο τοῦ θανάτου. Ὑπάρχει ἄνθρωπος, πού δέν θά πληρώσῃ τό φόρο τοῦ θανάτου; Ἀποκλείεται ἡ φοροδιαφυγή ἀπό τό θάνατο.

• Ἡ Παναγία πληρώσε καί αὐτή τό «κοινόν τοῖς ἀνθρώποις χρέος».

Συνέβηκε ὅμως μέ τήν Παναγία ὅ,τι συμβαίνει πολλές φορές μέ τήν Ἐφορία. Σέ πολλούς ἀνθρώπους ἐπιστρέφονται κάποιοι φόροι. Πότε; Ὅταν ὁ φορολογούμενος ἔχη κάνει πολλές δωρεές.

Ἡ Παναγία ἔκανε στόν κόσμο τή μεγαλύτερη δωρεά. Μᾶς δώρισε τό Σωτήρα καί Λυτρωτή.

Ἀλλά καί κάτι ἄλλο ἰσχύει ἐν προκειμένῳ. Ὁ θάνατος εἶναι ὁ φόρος τῆς ἀ-

μαρτίας. «Τά γάρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος» (Ρωμ. στ' 23). Ἡ Παναγία εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος, πού δέν εἶχε ἁμαρτίες. Εἶναι ἡ *Κεχαριτωμένη*, ἡ «*κεκαθαρωμένη*», αὐτή πού καθαρίστηκε καί ἀπό τήν προπατορική ἁμαρτία κατά τή στιγμή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Τή φορολόγησε, λοιπόν, καί αὐτήν ὁ θάνατος, παίρνοντας πρός στιγμήν νεκρό τό ἄχραντο σῶμα τῆς. Ἀλλά μόλις διαπιστώθηκε τό λάθος, τό σῶμα ἐπεστράφη.

• Ἐτσι στήν περίπτωσι τῆς Θεοτόκου ἡ ἐκδημία τοῦ σώματος ἐγίνε ἐνδημία τοῦ σώματος.

Ὅταν φεύγῃ ἀπό ἓνα δῆμο, μεταβαίνει σέ ἄλλον, ὅπου καί γίνεσαι δημότης. Κάποτε ὅλοι θά ἐκδημήσουμε. Θά σβῆσῃ τό ὄνομά μας ἀπό τό ληξιαρχεῖο τῆς γῆς. Τότε ἓνα χέρι ἀγγελικό γράφει τό ὄνομα τοῦ πιστοῦ στό βιβλία τοῦ Οὐρανοῦ. Γίνεται δημότης τοῦ οὐρανοῦ. «Ἐκδημοῦντες ἐκ τοῦ σώματος ἐνδημοῦμεν πρός τόν Κύριον» (Β' Κορ. ε' 8).

Μυστήριο

Μερικοί κάνουν καί τό ἐξῆς ἐρώτημα:

— Πῶς, ἀφοῦ πέθανε ἡ Παναγία, ἔστω καί γιά τρεῖς μέρες, τό σῶμα τῆς δέν ὑπέστη φθορά, ἀλλά παρέμεινε ἀφθορο;

• Ὅσοι δέχονται τό μεγάλο μυστήριο, δέν ἀμφισβητοῦν τό μικρό μυστήριο.

Ἄν κάποιος πυροσβέστης φοράῃ ἀμίαντη στολή καί περναῇ ἀπό καιόμενο δάσος ἀθικτος, δέν μπορεῖ νά περάσῃ ἀθικτος καί ἀπό κάποιο πυροτέχνημα, πού θά τοῦ ρίξουν;

Τήν Παναγία τήν ἄγγιξε ὅλη ἡ φωτιά τῆς Θεότητος, καί ὅμως δέν κάηκε. Πῶς τώρα θά καιγόταν ἀπό τό πυροτέχνημα τοῦ θανάτου;

• Τό σῶμα τῆς Θεοτόκου, πού παρέμεινε ἀλώβητο ἀπό τό βέλος τῆς ἁμαρτίας, παρέμεινε καί ἀδιαπέραστο ἀπό τό βέλος τοῦ θανάτου.

• Μοναδικός ἄνθρωπος ἡ Παναγία, πού, ἐνῶ γέννησε, παρέμεινε παρθένος.

Μοναδικός ἄνθρωπος, πού, ἐνῶ θάφτηκε, παρέμεινε ζωντανή.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Κάτω ή σεμνότητα! Ζήτω ή γυμνότητα!

Συνεχίζουμε τό ἐρώτημα γιά τήν ἐμφάνισι τῶν γυναικῶν, ἀφοῦ ὅσο προχωροεῖ τό καλοκαίρι, τόσο αὐξάνεται καί ἡ μανία τῶν γυναικῶν **νά ξεγυμνῶνται**, μόνο καί μόνο γιά νά προκαλέσουν τά πορνικά βλέμματα τῶν ἀντρῶν. Ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία Του δέν καυτηριάξουν τοὺς ἀμαρτωλοὺς πού μετανοοῦν, ὅσο βαρειά ἀμαρτήματα κι ἂν ἔχουν διαπράξει. Ἐλλωστε τό ἰσχυρότερο ἄρωμα, πού εὐωδίασε στά πόδια τοῦ Χριστοῦ, ἦσαν τά **δάκρυα** τῆς ἀμαρτωλῆς, τῆς πόρνης. Ὁ ὑποκριτής φαρισαῖος θέλησε νά τήν διαπομπεύσει λέγοντας: «Ἄν ἦταν προφήτης (ὁ Ἰησοῦς), θά ἤξερε τίς καί ποταπή ἡ γυνή αὕτη» (Λουκ. ζ' 27). Ἄλλ' ὁ Χριστός καυτηρίασε τήν ὑποκρισία τοῦ φαρισαίου Σίμωνα, παρέχοντας ἄφεισι στή γυναῖκα, ὡς ἀνταπόδοσι τῆς μετανοίας καί τῶν δακρύων τῆς.

Σήμερα ὁμως ὄχι μόνο δέν μετανοοῦν οἱ γυναῖκες πού ξεγυμνῶνται δημόσια, ἀλλά καί γελᾶνε καί **ἐμπαίζου**ν τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ!

● Τό ἐρώτημα, λοιπόν εἶναι:

Γιατί προσέρχονται στόν ἱερό χῶρο τῆς χριστιανικῆς λατρείας, μέ **ἀναιδῆ ἐμφάνισι**;

Ζεσταίνονται οἱ γυναῖκες; Καί οἱ ἄντρες ζεσταίνονται, ἀλλά δέν ξεγυμνῶνται μέσα στό Ναό.

Ζεσταίνονται οἱ γυναῖκες; Ἄλλ' ἂν σκεπάσουν τό σῶμα τους μέ ἓνα ἐλαφρό φόρεμα, μᾶλλον θ' ἀποτρέπουν τίς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, πού κατακαίνε τό γυμνό τους δέρμα.

Ζεσταίνονται οἱ γυναῖκες; Δέν ὑποφέρουν μερικούς βαθμούς θερμοκρασίας; Καί πῶς ἡ συνείδησίς τους ὑποφέρει νά φλέγονται σαρκικά οἱ ἄλλοι ἐξ αἰτίας τῆς δικῆς τους γυμνότητας;

Ζεσταίνονται οἱ γυναῖκες; Δέν ἀντέχουν τή ζέστη, καί γι' αὐτό ἀνάβουν φωτιές ἀκολασίας καί μέσα στό Ναό; Ἄλλά γιατί λησμονοῦν (ἂν φυσικά εἶναι πιστές χριστιανές), ὅτι ἡ **ἀκολασία** μέ τήν **κόλασι** εἶναι πολύ κοντά καί ὅτι ὁ Κύριος μίλησε γιά φωτιά αἰώνια, πού δέν σβῆγει ποτέ (Μάρκ. θ' 48);

● Μά, θά ρωτήσετε, τόσο μεγάλη ζημιὰ κάνουν οἱ γυναῖκες ἐκθέτοντας τό σῶμα τους προκλητικά καί ἐρεθιστικά; Ἡ **ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν** (Α' Ἰωάν. β' 16) μοιάζει μέ φωτιά, πού σιγοκαίει. Μέ τόν πνευματικό ἀγῶνα καί τή χάρι τοῦ Θεοῦ φαίνεται νά σβῆγη. Ἄλλ' ὅταν ξαφνικά τήν ἐπιθυμία τῆς σαρκός (Ἐφес. β' 3) τήν προσεγγίξει εὐφλεκτῆ ὕλη, αἰσχροῦ **διεγερτικά θεάματα**, τότε φουντώνει.

Ὅσες γυναῖκες, ἀκούσια ἢ ἐκούσια, πυρακτώνουν, χειρότερα ἀπό τό Ναβουχοδονόσορ, τή φωτιά τῆς πορνείας, τῆς μοιχείας καί ἄλλων σαρκικῶν παθῶν, ἄς ἀκούσουν τόν ἱερό Χρυσόστομο: «Σύ, ὦ γύναι, καταλιποῦσα τοὺς περί σεμνότητος λόγους, πολλοὺς τῶν ραθύμων καί ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὑποσκελίζειν ἐπιχειρεῖς. Καί πόσων ταῦτα ἄξια σκηπτῶν;» (Ε.Π.Ε. 30,352). Μετά φρασις: Σύ, γυναῖκα, δυστυχῶς δέν ἀκοῦς τά ὅσα περί σεμνότητας λέω, καί πολλοὺς ἄντρες ἀπρόσεκτους ἐπιχειρεῖς καί μέσα στήν ἐκκλησία νά τοὺς προκαλέσης. Λοιπόν, πόσους κεραυνούς εἶσαι ἄξια νά σοῦ ρίξει ὁ Θεός;

● Γιατί προσέρχονται στον ιερό χώρο οι γυναίκες; Για να **προσευχηθούν** ή για να **σαγηνέψουν**, όσο γίνεται περισσότερα, αντρικά μάτια;

Τό ξρώτημα γίνεται φρικτότερο, όταν αναφερώμαστε στα ἅγια μυστήρια τοῦ **Γάμου** καί τῆς **Βαπτίσεως**. Ἐκεῖ φτάνει στό ζενίθ ἡ σατανική μανία τῶν γυναικῶν γιά... γυμνισμό!

● Ἡ **νύφη** δέν συμβουλευεται τόν νόμο τοῦ Θεοῦ οὔτε σέβεται ὑποδείξεις σοβαρῶν συγγενῶν. Προσέρχεται στό Ναό, μέ πομπή, ξεγυμνωμένη «ἐμπροσθεν» καί «ὀπισθεν». Γιατί; Διότι, λέει, δέν βροῖκε ἄλλο... νυφικό!

Στήν πραγματικότητα, διότι θέλει νά βεβηλώσῃ τόν ιερό χώρο. Θέλει νά προκαλέσῃ μέ τά... γυμνά τῆς «κάλλη»! Λές καί ἀναζητεῖ... γαμπρό! Τό γαμπρό τόν ἔχει δίπλα τῆς, ἀλλά ποθεῖ καί ἄλλων ἀντρῶν τόν... θαυμασμό! Μετατρέπει, δηλαδή, τό Ναό σέ... **πορνεῖο**!

Δέν εἶναι δική μας ἡ ἐκτίμησις αὐτή. Εἶναι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Καί ὅταν μιλάνε οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἄς μή προσπαθοῦμε νά τούς διορθώσουμε! Στό κείμενο, πού παραθέτουμε, μιλάει αὐστηρά γιά τούς ἄντρες, πού ἐπιζητοῦν καί μέσα στό Ναό πορνικά θεάματα: «*Τί ποιεῖς, ἄνθρωπε; Κάλλη γυναικῶν περιεργάζῃ καί οὐ φρίττεις οὕτως ἐνυβρίζων εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ; Πορνεῖόν εἶναι σοι δοκεῖ ἡ ἐκκλησία καί τῆς ἀγορᾶς ἀτιμότερα; Ἐν ἀγορᾷ μέν γάρ δέδικτας καί αἰσχρῆ φανῆναι γυναῖκα περιεργαζόμενος, ἐν δέ τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ διαλεγόμενος σοι καί ἀπειλοῦντος ὑπέρ τούτων, πορνεύεις καί μοιχεύεις κατ' αὐτόν τόν καιρόν;*» (Ε.Π.Ε. 11,800). Μετὰ φρασις: Τί κάνεις, ἄνθρωπε; Περιεργάζεσαι τά κάλλη τῶν γυναικῶν καί δέν φρίττεις πού προβαίνεις σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τίς ἁμαρτίες μέσα στό ναό; Γιά πορνεῖο τήν πέρασες τήν ἐκκλησία καί ἀτιμότερη ἀπό τήν ἀγορά; Ἐξω μέν στό δρόμο φοβάσαι καί ντρέπεσαι νά περιεργάζεσαι μιά γυναῖκα, ἐνῶ στό ναό τοῦ Θεοῦ, τήν ὥρα μάλιστα πού σου μιλάει ὁ Θεός καί σέ ἀπειλεῖ, πορνεύεις καί μοιχεύεις;

● Στήν περίπτωσι τῶν Γάμων καί τῶν Βαπτίσεων **συνένοχοι** εἶναι γυναῖκες καί ἄντρες.

● Ἡ εὐθύνη βέβαια γιά ὅλη τήν ἀσέβεια καί τή διαφθορά, κατά τήν τέλεσι τῶν ἱερῶν μυστηρίων, βαρύνει τούς ὄμους τοῦ **λειτουργοῦ** τοῦ Θεοῦ, πρεσβυτέρου καί ἐπισκόπου.

● Ὁ **ἐπίσκοπος** ἄς ὀπλίσῃ τούς πρεσβυτέρους τῆς περιφερείας του μέ θάρρος, ὥστε νά ὑπερασπίζωνται τήν ἱερότητα τοῦ χώρου τῆς λατρείας, χωρίς τό φόβο, ὅτι κάποιος θά τούς καταγγείλῃ στή... Μητρόπολι, ἐπειδή ἀπαγόρευσαν τήν εἴσοδο στό Ναό ἀσέμνων καί ἀναιδῶν γυναικῶν!

● Ὁ πρεσβύτερος ἄς προετοιμάξῃ καταλλήλως τούς **μελλονύμφους**. Παρ' ὅλη τήν ἔκλυσι καί τόν αἰσθησιασμό τῶν ἡμερῶν, πολλοί νέοι ἔχουν καλή προαίρεσι· εἶναι ἔτοιμοι νά δεχτοῦν ὑποδείξεις, ἐφ' ὅσον αὐτές γίνονται ἔγκαιρα καί σωστά.

● Ὁ λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας δέν κάμπτεται μπροστά σέ πιέσεις, τύπου:

—*Θά πᾶμε νά κάνουμε πολιτικό γάμο!....*

Ἡ Ἐκκλησία **στεφανώνει** τήν ἀγνότητα καί τή σεμνότητα. Δέν στεφανώνει πορνεῖες καί ξεγυμνώματα. Ἡ Ἐκκλησία **βραβεύει** τόν ἀγῶνα τῶν δύο νέων γιά διατήρησι τῆς παρθενίας καί τῆς ἀγνότητος. Δέν βραβεύει ἀκολασίες καί ἀναίδειες. Ἡ Ἐκκλησία **συγκαταβαίνει** στίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καί τά λάθη, μέ τήν **οἰκονομία** τῆς. Δέν παραδίδεται στήν τύχη τῆς ἀσεβοῦς προκλητικότητος.

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρός τό Φῶς

Β' Κορ. δ' 5-6

Δουῖοι Ἰησοῦ Χριστοῦ (στ. 5)

Ἦ

ή μεγαλειώδη ἀλήθεια για τήν ἀνακαίνισι τοῦ κόσμου ἐν Χριστῷ ἀναπτύσσει εἰδικώτερα ὁ ἀπ. Παῦλος στό πέμπτο κεφάλαιο τῆς Ἐπιστολῆς, πού ἐξηγοῦμε. Ἐδῶ, στή συνέχεια τοῦ τετάρτου κεφαλαίου τονίζει, ὅτι λάμπει τόσο πολύ τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ὥστε μέ τόν προβολέα τοῦ θείου φωτισμοῦ οἱ Ἀπόστολοι καί ὅλοι οἱ ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας τό Πρόσωπο αὐτό προβάλλουν.

Ἄλλοίμονο, ἄν τόν ἰσχυρό προβολέα τόν πάρομε ἀπό τήν κατεύθυνσι πρὸς τό ἀριστούργημα, καί τόν στρέψουμε πρὸς τό τερατούργημα! Αὐτό κάνουν ὅσοι μέ τό λόγο τους προβάλλουν τόν ἑαυτό τους, τό «ἐγώ» τους.

Τερατούργημα ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος σέ σύγκρισι μέ τό μοναδικό ἀριστούργημα τοῦ ἀπείρου κάλους, τῆς ἀπόλυτης τελειότητας, πού ὀνομάζεται Ἰησοῦς Χριστός. Ὑπάρχουν βέβαια οἱ ἄγιοι, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος. Μά οὐδέποτε οἱ ἄγιοι μιλᾶνε γιά τόν ἑαυτό τους. Ἄν, ἔστω καί μία στιγμὴ προβάλλουν τόν ἑαυτό τους, καί ὄχι τό Χριστό παύουν νά εἶναι ἄγιοι. Οἱ ἄγιοι προβάλλονται, ποτέ δέν αὐτοπροβάλλονται.

Ἄς ἀκούσουμε πῶς ὁ ἰσχυρὸς προβολέας, ὁ θεοφώτιστος Παῦλος, μέ τό κήρυγμά του προβάλλει τό Χριστό. «Οὐ γὰρ ἑαυτοὺς κηρύσσομεν, ἀλλὰ Χριστόν Ἰησοῦν Κύριον, ἑαυτοὺς δὲ δούλους ὑμῶν διὰ Ἰησοῦν» (στ. 5). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Δέν κηρύτουμε βέβαια τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀλλὰ τόν Ἰησοῦ Χριστό τόν Κύριο. Τοὺς δὲ ἑαυτοὺς μας κηρύσσομε δούλους σας γιὰ τόν Ἰησοῦ».

● Ὁ ἐργάτης τοῦ λόγου εἶναι ὁ δούλος, πού σαλπίζει γιά νά ἀφυπνίση τοὺς ἀνθρώπους καί νά δοῦν καί νά ὑποδεχθοῦν τό Χριστό, τόν

μόνο ἀξιέραστο καί ἀξιομίμητο. Ὁ δούλος δέν παριστάνει τόν κύριο. Ὁ δούλος δέν κάνει ἀντιποίηση ἀρχῆς καί ἐξουσίας. Εἶναι δούλος.

Βέβαια ὁ δούλος Κυρίου, κοντά στόν Κύριο ἀποκτᾶ μεγαλεῖο καί τιμὴ. Καί γνωρίζει, ὅτι αὐτὴ ἡ δουλεία ἰσοδυναμεῖ μέ τήν ὀραιότερη ἐλευθερία.

Ἐλευθερία, καί διότι διακονεῖ τό πῖο φιλελεύθερο ἀφεντικό.

Ἐλευθερία, καί διότι ὁ Κύριος τόν ἀπελευθερώνει ἀπό τίς φρικτὲς δουλειές.

Ἐλευθερία, καί διότι θά τοῦ χάριση τήν αἰώνια ἐλευθερία, νά κινῆται στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὄχι ὡς δούλος, ἀλλ' ὡς υἱός.

Ἄν ὅμως δέν γίνης δούλος τοῦ Χριστοῦ ἐκούσια, δέν ἀποκτᾶς τήν υἱοθεσία ἀπό τό Θεό καί δέν καθίστασαι κληρονόμος τοῦ Θεοῦ καί συγκληρονόμος τοῦ Χριστοῦ.

Διάκονοι τῶν ἀνθρώπων (στ. 5)

● Ὁ δούλος τοῦ Χριστοῦ, ὁ διάκονος τοῦ Εὐαγγελίου, αἰσθάνεται δούλος ὄχι μόνο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καί τῶν ἀνθρώπων. «Οὐ γὰρ ἑαυτοὺς κηρύσσομεν, ἀλλὰ Χριστόν Ἰησοῦν Κύριον, ἑαυτοὺς δὲ δούλους ὑμῶν διὰ Ἰησοῦν» (στ. 5). Ὅταν προσκυνῶ τό Θεάνθρωπο Χριστό, προσκυνῶ καί τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ πάνω στό Χριστό βρίσκονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, τό δικό Του «πρόσλημμα».

Γίνομαι δούλος ἀνθρώπων, διότι ὁ Κύριός μου ἔγινε, πρῶτος Αὐτός, δούλος τῶν ἀνθρώπων. «Ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων... ἔλαβε δούλου μορφὴν» (Φίλιπ. β' 6). Ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, τῶν ἀγγέλων καί τῶν ἀνθρώπων, ἔγινε δούλος, γιά νά ὑπηρετήση τὰ δικά μας αἰώνια συμφέροντα. Κι ἐμεῖς παριστάνουμε τὰ ἀφεντι-

κά, τούς ἡγέτες, τούς σπουδαίους κυρίους; Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὁὐκ ἑαυτοῦς κηρύττομεν· ἐγὼ δούλος εἰμι, ἐγὼ διάκονός εἰμι καὶ τῶν δεχομένων τὸ κήρυγμα ἐτέρῳ πάντα πραγματευόμενος, καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου δόξης πᾶν ὅ,τι οὖν ποιῶν. Ὡστε ἐμοὶ πολεμῶν, τὰ ἐκείνου καταβάλλεις*» (Ε.Π.Ε. 19,242-244). Μετάφρασις: Δέν κηρύττομε τούς ἑαυτοῦς μας. Ἐγὼ εἶμαι δούλος, ἐγὼ εἶμαι διάκονος καὶ ἐκείνων, πού δέχονται τὸ κήρυγμα, προσπαθώντας τὰ πάντα γιὰ ἄλλον καὶ κάνοντας ὅ,τιδήποτε γιὰ τὴ δόξα Ἐκείνου. Ἐπομένως πολεμώντας ἐμένα, Ἐκεῖνον χτυπᾶς, τὸν Κύριο.

Γίνομαι δούλος σημαίνει, διακονῶ τὸ Θεὸ καὶ τούς ἀνθρώπους. Πῶς διαφορετικά θὰ εἶμαι μιμητὴς Ἐκείνου, πού δέν ἦρθε στὸν κόσμο «διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Ματθ. κ' 28);

Ἡ ταπεινὴσιν τοῦ Ἰησοῦ, πού ἐκούσια ἀπὸ Κύριος ἔγινε διάκονος τῆς δικῆς μας πληγῆς, δέν εἶναι ἀπλῶς θεωρία. Εἶναι πράξις, πρὸς μίμησι. Ὁ Ἰδιος μᾶς προέτρεψε πρὸς μίμησι, ὅταν ἔσκυψε καὶ ἔπλυνε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν (Ἰωάν. ιγ' 15).

● Ὁ καλὸς ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας καθημερινὰ διερωτᾶται:

Μήπως ξέφυγα;

Μήπως ἀπὸ νυμφαγωγὸς προβλήθηκα ἐγὼ ὡς Νυμφίος;

Μήπως κηρύττω τὸ ἐγὼ μου, καὶ ὄχι τὸ Θεὸ μου;

Μήπως τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του μετέτρεψα σέ βιτρίνα τοῦ δικοῦ μου ἐγωισμοῦ;

Νὰ γιατί συγκλονίζουν οἱ λόγοι τοῦ Παύλου: «Ὁὐ γὰρ ἑαυτοῦς κηρύσσομεν, ἀλλὰ Χριστὸν Ἰησοῦν Κύριον, ἑαυτοῦς δὲ δούλους ὑμῶν διὰ Ἰησοῦν» (στ. 5).

● Ὁ χριστιανὸς γίνεται δούλος ἐκούσια, γιὰ νὰ γίνῃ δοξασμένος κατὰ χάριν. Ἐπιφυλάσσει γιὰ τὸν ἑαυτό του τὴν τελευταία θέσι, κι ἔτσι ἐξασφαλίζει τὴν πρώτη θέσι στὸν παράδεισο. Τὸ βεβαιώνει ὁ Κύριος: «Ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δούλος» (Μάρκ. ι' 44).

Θαυμάζουμε γιὰ ὅλα τὰ χωρία τῶν Ἐπιστολῶν του τόν Παῦλο. Μά γιὰ τοῦτο τὸ χωρίο, «Ὁὐ γὰρ ἑαυτοῦς κηρύσσομεν, ἀλλὰ Χριστὸν Ἰησοῦν Κύριον, ἑαυτοῦς δὲ δούλους ὑμῶν διὰ Ἰησοῦν» (στ. 5), τὸν θαυμάζουμε περισσότερο. Σάν νὰ λέῃ:

— Ἐμεῖς θέλουμε νὰ εἴμαστε ἀπλοὶ ὑπηρετές σας γιὰ χάρι τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ φράσις αὐτὴ τοῦ τόσο δυνατοῦ χωρίου ἐκφράζει τὸ ἔσχατο βάθος τοῦ Παύλου γιὰ τὴ συναίσθησι πού εἶχε, σχετικὰ μέ τὴν ἀποστολική του κλήσι. Δηλαδή, τὸ φωτισμὸ τῆς λάμπης τοῦ Χριστοῦ μέσα στὴν καρδιά του, ὅπως καταυγᾶστηκε ἔξω ἀπὸ τὴ Δαμασκὸ, τὸν εἶχε μόνο πρὸς διακονία τῶν ἄλλων καὶ πρὸς δόξα τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς (στ. 6)

Ἡ φράσις, πού θὰ μπορούσε κάπως ν' ἀποδώσῃ τὴν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο, στὴν πλάσι καὶ στὸ πλάσμα Του, θὰ ἦταν: «Ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς».

● Δέν ὑπῆρχε τὸ φῶς. Εἶπε καὶ «ἐγένετο φῶς».

● Κάθε βράδυ ὁ ἥλιος δύει. Πέφτει ἡ σκιά τῆς νύκτας. Τὴν αὐγὴ πάλι στέλνει τὸ φῶς, τὸν ἥλιο. «Δόξα Σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς».

● Σκοτεινίασε ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Σερνόταν δέσμιος πρὸς τὸ σκοτεινὸ ἄδν. Ἦλθε τὸ φῶς, πού διαλύει τὰ ἐρέβη τοῦ θανάτου. «Τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον» (Ἰωάν. γ' 19).

● Σκοτεινιάζει ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀχλύ τῆς πλάνης καὶ παίρνει σκοτεινοὺς ἰδεολογικοὺς ἢ θρησκευτικοὺς ἀτραπούς, πού τὸν «ὀδηγοῦν» στὸ ἀδιέξοδο. Ἐρχεται τὸ φῶς ἀπ' τὸν Οὐρανὸ, πού ὀδηγεῖ στὴν ἀλήθεια τῆς ζωῆς. Ἄρκεῖ ν' ἀκούσουμε τὴ φωνὴ Του. Μιλᾷει αὐτὸ τὸ φῶς καὶ καλεῖ νὰ Τὸ ἀκολουθήσουμε. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ φῶς: «Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔσῃ τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰωάν. ν' 12).

● Σκοτεινιάζει ἡ καρδιά ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο πινέλλο τῆς ἁμαρτίας. Τὸ φῶς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ προβάλλει. Καὶ θέλει νὰ μᾶς βγάλῃ ἀπὸ τὸ φρικτὸ σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας. Τὸ φῶς αὐτὸ εἶναι τὸ ἔλεος διὰ τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως.

Τὴν ἀλήθεια, ὅτι ζοῦμε τὸ θαῦμα, «ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς», ὅτι κανένα σκοτάδι δέν μπορεῖ νὰ ψυχοπλακῶσῃ τὴν ὑπαρξί μας, τονίζει στὴ συνέχεια τῆς Β' πρὸς Κορινθίους ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (στ. 6). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνικὴ:

«Διότι ὁ Θεός, πού διέταξε μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι νὰ λάμπη τὸ φῶς, αὐτὸς ἔλαμψε στὶς διάνοιξές μας, γιὰ νὰ φωτιστοῦμε νὰ γνωρίσουμε τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ».

● Στὴ νέα δημιουργία εἶναι ἀπείρως καταπληκτικότερο τὸ θαῦμα τοῦ φωτός.

Στὴν πρώτη ὁ Θεός εἶπε καὶ ἐγένε τὸ φῶς.

Στὴ δεύτερη ὁ Ἰδιος ὁ Δημιουργικὸς Λόγος ἦρθε στὸν κόσμο καὶ στήθηκε ὡς Φῶς καὶ φῶνας: «Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἐξεῖ τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰωάν. ν' 12).

Ἦρθε ὁ Χριστός, ὁ Φωτοδότης.

Ἦρθε ὡς αἰώνιος φωτισμός γιὰ τὴν πορεία ὅλων τῶν ὁδοιπόρων τῆς ζωῆς. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, “γενηθήτω φῶς” καὶ ἐγένετο φῶς”. Ἀλλὰ τότε μὲν εἶπε, “γενηθήτω, καὶ ἐγένετο”. Νῦν δὲ οὐκ εἶπεν, ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν γέγονε φῶς» (Ε.Π.Ε. 19,244). Μετάφρασις: Καὶ εἶπε ὁ Θεός, «ἄς γίνη φῶς, καὶ ἐγένε». Τώρα δὲν εἶπε, ἀλλ' ὁ Ἰδιος ἐγένε φῶς σ' ἐμᾶς.

● Στὴν πρώτη δημιουργία, μὲ τὸ ὑλικό φῶς, βλέπουμε τὴν ὑπαρξί τοῦ Θεοῦ, τὴ δημιουργικὴ Του ἀγάπη.

Στὴ δεύτερη δημιουργία, μὲ τὸ πνευματικό φῶς, γνωρίζουμε τὸ Θεό. Ἔχουμε «τόν φωτισμόν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (στ. 6). Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Διὰ τοῦτο οὐδέ αἰσθητὰ πράγματα ὀρῶμεν τοῦ φωτός λάμποντος τούτου, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Χριστοῦ. Ὅρας τὸ ἀπαράλλακτον τῆς Τριάδος;... Δεικνύει, ὅτι διὰ τούτου τὸν Πατέρα γινώσκουμεν, ὥσπερ οὖν καὶ διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτῷ προσαγόμεθα» (Ε.Π.Ε. 19,244). Μετάφρασις: Γι' αὐτὸ δὲν βλέπουμε

αἰσθητὰ πράγματα, ἐνὼ λάμπει αὐτὸ τὸ φῶς, ἀλλὰ τὸν ἴδιο τὸ Θεό, μέσῳ τοῦ Χριστοῦ... Δείχνει ἔτσι, ὅτι μέσῳ Αὐτοῦ γνωρίζουμε τὸν Πατέρα, ὅπως ἀκριβῶς βέβαια καὶ μὲ τὸ Πνεῦμα ὀδηγοῦμαστε σ' Αὐτόν.

● Ὁ Χριστός εἶναι τὸ φῶς, πού διακρίνουμε τὸν ἀόρατο Θεό. Εἶναι ὁ φωτεινὸς καθρέφτης, πού τὸ ἀόρατο μεταβάλλεται στὰ μάτια μας σὲ ὀρατό. «Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο» (Ἰωάν. α' 18).

● Διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ζοῦμε πάντα στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Κάθε πιστός, πού γίνεται ὁ ἀντικατοπτρισμός τῆς θεϊκῆς παρουσίας καὶ ἀγάπης, ὅταν προσέχη στὴ ζωὴ του, γίνεται κι ἐκεῖνος φῶς (Ματθ. ε' 14).

Δ.Γ.Α.

Ἡ συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ

10 εὐρώ (€) τὸ χρόνο.

● Στὸ λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

● Στὸ λογαριασμό:

**123002002008865 ALPHA BANK -
IBAN GR 120140123002002008865.**

● Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι:

**«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554,
Ἀθήνα.**

● Στὸ Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στὸ Βιβλιοπ. **«Βαπτιστής», Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο).**

● Τοῦ ἑξωτερικοῦ τὸ ἔμβασμα στὸ ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

● Τηλ. **2103212713** καὶ **2109765440.**

Νέες ἐκδόσεις

“Άγιοι μόνο τότε;

Σέ δεύτερη ἔκδοσι κυκλοφορεῖ τὸ βιβλίο τοῦ ἱεροκήρυκος ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη «Άγιοι μόνο τότε;». Ἐνα ἀπὸ τὰ τρία ἀγιολογικά βιβλία του. Κείμενα πάνω σὲ γιορτές τῆς Θεοτόκου καὶ πολλῶν ἁγίων.

Σελ. 320. Τιμὴ 10 εὐρώ.

τηλ. 2103212713 καὶ 2109765440.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Δουλειά καί μισθός!

Ποιός ἄλλος ἐργάστηκε πνευματικά, ὅσο ὁ Παῦλος; Ποιός ἄλλος κοπίασε καί μόχθησε γιά τό κοινω-νικό σύνολο, ὅσο ὁ Παῦλος; Ποιός ἄλλος σήκωσε τό βάρος τῆς μέριμνας «πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» (Α' Κορ. ια' 28);

• Ποιός ἄλλος θά τολμοῦσε νά θυμίξη στούς ἀνθρώπους τόν κόπο του γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα;

Ἄρα Παῦλος τολμᾷ: «Μνημονεύετε τόν κόπον ἡμῶν καί τόν μόχθον» (Α' Θεσ. β' 9). Καί δέν ἐννοεῖ ἐδῶ τό σωματικό κόπο, ἀλλ' ἐννοεῖ τόν κόπο στό ἔργο τοῦ Εὐαγγελίου, πού καί τό σῶμα του ταλαιπωροῦσε καί τό πνεῦμα του καταπονοῦσε.

• Καί ὁμως, αὐτός ὁ Παῦλος εὑρίσκει χρόνο νά ἐργάζεται καί χειρωνακτικά. Ἦταν σκηνοποιοῦς (Πράξ. ιη' 3). Στά βαρέα ἐπαγγέλματα ἀνήκε ἡ ἐργασία τοῦ Παύλου, μολοντί ἀπό τόν Οὐρανό εἶχε ἐπιστρατευθῆ γιά τό βαρύτατο ἔργο τῆς μεταβολῆς τοῦ κόσμου (Πράξ. θ' 15).

Ἄναγκάζεται νά ἀναφερθῆ στή χειρωνακτική του ἀπασχόλησι, καί γιά νά μήν ἀφήσῃ σκιά, ὅτι ἐκμεταλλεύτηκε τό Εὐαγγέλιο, ἀλλά καί γιά νά δώσῃ ὑπόδειγμα βίου. «Ἵνα ἑαυτούς τύπον δῶμεν ὑμῖν εἰς τό μιμεῖσθαι ἡμᾶς» (Β' Θεσ. γ' 9).

• Στίς συνεχεῖς διεκδικήσεις γιά περισσότερα λεφτά (μέ λιγώτερη δουλειά!) καί στή μανία χρηματισμοῦ λειτουργῶν τῆς πολιτικῆς, ἀλλά καί... τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Παῦλος ἀντιπαρατάσσει τό σωματικό του κόπο.

Στήν παραλία τῆς Μιλήτου δείχνει στούς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τά κουρασμένα ἀπό τή σκληρή δουλειά χέρια του καί λέει: «Ταῖς χρεῖαις μου καί τοῖς οὐσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐται» (Πράξ. κ' 34).

• Στίς οικονομικές διεκδικήσεις ἐκκλησιαστικῶν καί στίς ἐπιχειρηματικές δραστηριότητες μερικῶν (ὀλίγων εὐτυχῶς) Μονῶν, δείχνει ὁ Παῦλος τό μισθολόγιό του: «Οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ» (Α' Κορ. θ' 12)! Ἄντι γιά ἐκκλησιαστική περιουσία, ὁ Ἀπόστολος κατέχει τήν οὐσία τῆς θεϊκῆς ἀγάπης.

—Μηδέν ἡ ἀμοιβή μου. Θέλω καί θυσιάζω τό δικαίωμά μου.

• Ὃταν εἰσπράττουν τυχερά μερικοί, ὁ Παῦλος διαμαρτύρεται, ὑψώνοντας τά ἅγια χέρια του.

• Μόνο αὐτά τά χέρια, τοῦ Παύλου τά χέρια, θά μπορούσαν ἀξία νά ὑπογράψουν συμβάσεις ἐργασίας!

Πῶς θά σωθῆ ὁ Τόπος;

Τά «ἄν» γιά τοὺς πολιτικούς:

• Ἄν οἱ πολιτικοί ἦσαν διάκονοι τοῦ λαοῦ καί ὄχι νεροκουβαλητές κομματικῶν ρουσφετιῶν καί ἀτομικοῦ πλουτισμοῦ!

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰωάννης Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῶν 6 - Μοσχάτο

Ἐτησια συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Τά διαμάντια, τά στίγματα, τά αίματα, τά μαρτύρια, τά δάκρυα, οί χτύποι τῆς καρδιάς τῶν ἁγίων ὄλων τῶν αἰῶνων ἀποτελοῦν τούς **θησαυρούς** τῆς Ὁρθοδοξίας.

• Ὅ,τι πιό ωραίο ἔχει ὁ κόσμος τῆς γῆς, εἶναι οἱ Ἅγιοι. Τό ἔργο τῆς χάριτος μέσα στήν Ἐκκλησία ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν **καλλοποιία**.

Τί παράγει ἡ Ἐκκλησία;

Παράγει **ἀγίους μέ κάλλος**, μέ ὁμορφιά. Παράγει ωραίους, πού ἀγάπησαν τόν Ὁραίο καί ἀστράφτουν στή γῆ, τόσο, ὥστε μετατρέπουν τή γῆ σέ οὐρανό. «*Ὁρωραιωθέντες καλλογαίς, τῆς πρώτης καλλοποιίας, καί φανέντες ἀπλανεῖς ὡς φωστῆρες, οὐρανῶσατε Χριστοῦ τήν Ἐκκλησίαν, Ἅγιοι, ἄλλοθεν ἄλλος ταύτην, ποικίλως κατακοσμήσαντες*» (γ' ὡδή κανόνος Κυριακῆς Ἁγ. Πάντων).

Πάντοτε ὑπάρχουν ἅγιοι, ἀφοῦ πάντοτε ὑπάρχει ἡ **χάρις** τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐμεῖς δυστυχῶς περιορίζουμε τούς ἁγίους.

• Τούς περιορίζουμε **χρονικά**, λέγοντας, ὅτι «*τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὑπῆρχαν ἅγιοι*». Καί σήμερα ὑπάρχουν ἅγιοι, **κρυμμένοι** ἴσως, ὅπως εἶναι κρυμμένα στά δικά μας μάτια τόσα ἄστρα, πού βρῖσκονται βαθειά μέσα στό σύμπαν.

• Τούς περιορίζουμε καί **τοπικά**. Τούς θέλουμε κολλημένους στούς τοίχους τῶν ναῶν, ἐνῶ θά ἔπρεπε νά τούς θέλουμε ἀποκαθλωμένους ἀπό τούς τοίχους, ὥστε νά περπατοῦν καί νά ἐνεργοῦν καί στήν κοινωνία **σήμερα**.

Περπατᾶνε οἱ ἅγιοι μέ τά δικά μας **πόδια**, ἄν τούς τά δανείζουμε. Εὐεργετοῦν μέ τά δικά μας **χέρια**, ἄν τούς τά δίνουμε. Κοιτάζουν σπλαχνικά μέ τά δικά μας **μάτια**. Ἀφουγκράζονται τόν πόνο τῶν ἀνθρώπων μέ τά δικά μας **αὐτιά**. Συγκινοῦνται μέ τή δική μας καρδιά.

• Τούς περιορίζουμε τοπικά καί ὅταν τούς ψάχνουμε νά τούς προσκυνήσουμε σέ εἰδικά μόνο μέρη, ὅπως εἶναι π.χ. τά **μοναστήρια**.

Φυσικά καί τά μοναστήρια ἀνέδειξαν καί ἀναδεικνύουν ἁγίους, ἀλλ' ὑπάρ-

χουν ἅγιοι **καί μέσα στόν κόσμο**, ἴσως πολύ περισσότεροι καί θαυμαστότεροι. Σημειώνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Μή πρός τούς ἐν ὄρεσι μόνο καθημένους ὤμεν σπουδαῖοι. Ἅγιοι μέν ἐκείνοι καί βίῳ καί πίστει, ἅγιοι δέ καί τῷ βίῳ. Μή, ἐάν ἴδωμεν μοναχόν εἰς φυλακήν, τότε εἰσέλθωμεν, ἐάν δέ κοσμικόν, μή εἰσέλθωμεν. Ἅγιός ἐστι καί οὗτος καί ἀδελφός*» (Ε.Π.Ε. 24,462). Μετά φρασις: Ἄς μή εἴμαστε θαυμαστές μόνο ἐκείνων πού ἀσκοῦνται στά βουνά. Ἅγιοι βέβαια εἶναι καί οἱ μοναχοί, καί ὡς πρός τή ζωή τους καί ὡς πρός τήν πίστι τους. Ἄλλά ἅγιοι εἶναι καί οἱ λαϊκοί, ὡς πρός τήν πίστι, πολλοί δέ καί ὡς πρός τό βίῳ. Ἄς μή κάνουμε διακρίσεις, ὅπως μερικοί, πού ὅταν μάθουν ὅτι ἕνας μοναχός εἶναι γιά τήν πίστι του στή φυλακή, τόν ἐπισκέπτονται, ἐνῶ τόν φυλακισμένο γιά τήν πίστι λαϊκό δέν τόν ἐπισκέπτονται. Ἅγιος εἶναι καί αὐτός καί ἀδελφός.

• Ὅλοι μποροῦν στήν Ἐκκλησία νά γίνουν ἅγιοι. Γι' αὐτό παραγγέλλει ὁ Κύριος: «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγώ ἅγιός εἰμι» (Α' Πέτρ. α' 16). Δέν εἶναι **ἐξωγήνιοι** οἱ ἅγιοι. Ἀνθρωποί εἶναι σάν καί μᾶς, «*σάρκα φοροῦντες καί τόν κόσμον οἰκοῦντες*». Παρατηρεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τῆς φύσεως ὄντες κάκεῖνοι τῆς ἡμετέρας, οὕτω κατώρθουν ἄπερ κατώρθουν*» (Ε.Π.Ε. 23,410). Μετά φρασις: Κατώρθωσαν ὅσα κατώρθωσαν οἱ ἅγιοι, καίτοι εἶχαν τήν ἴδια φύσι μέ μᾶς.

• **Πρόσκυνημα** τιμητικό τῶν ἁγίων σημαίνει **κίνημα** ἀλλαγῆς ζωῆς γιά μᾶς.

Λαϊκισμοί καί στήν τιμή τῶν ἁγίων;

Ἦ ὅσο ἡ τιμή στούς ἀναγνωρισμένους Ἅγίους, ὅσο καί ἡ κίνησις πρός **ἀγιοποίησι** ἄλλων, δέν ἔχουν πάντοτε τίς σωστές θεολογικές καί ἐκκλησιαστικές βάσεις, ὅσο καί τά σωστά κίνητρα.

Τούς μέν παλαιούς ἁγίους τούς τιμᾶμε μᾶλλον... συμφεροντολογικά, χω-

ρίς άγωνά να τούς μιμηθούμε. Ἡ δέ άγιοποίησης άλλων κινείται μεταξύ λαϊκισμών και ευσέβειας· μεταξύ τοπικισμών και καιροσκοπισμών.

• Ξενιστήκαμε ως Ὁρθόδοξοι, και δικαιολογημένα, όταν πληροφορηθήκαμε τήν άπόφασι του Παπισμού να **όσιοποιήση** τον πρό όλίγων έτών άποθανόντα **Πάπα Ἰωάννη - Παύλο Β΄**.

Ποιά ή σκοπιμότητα; Νά προστεθί ένας άκόμα στους πολλούς κατά αυθαίρετο τρόπο όσιοποιηθέντες και άγιοποιηθέντες; Φυσικά είναι έσωτερική ύπόθεσις των Παπικών. Δέν πέφτει λόγος σε μάς τούς Ὁρθόδοξους.

• Ἄλλ' ένώ καυτηριάζουμε τή **σπουδή** των Παπικών, έμφανίζουμε και μεϊς οι Ὁρθόδοξοι σπουδή. Ἔχουμε τόσους Ἄγίους, και μάλιστα μάρτυρες, μέ συγκεκριμένα ιστορικά «ντοκουμέντα», μέ συγκλονιστικό βίο και σταυρό.

Τό **θαύμα** τόσων μαρτύρων και λοιπών άγίων δέν άρκει για να θαυμάσουμε τή χάρι του Χριστού; Ὁ ιερός Χρυσόστομος δοξολογεί τό Θεό για τά άστέρια τής Ἐκκλησίας, τούς άγίους: «*Εὐλογητός ό Θεός· ίδου γάρ και από γῆς άστέρες φαίνουσιν, οι άγιοι· άστέρες των οὐρανών φαιδρότεροι. Ἐπί γῆς άστέρες διά τον έξ οὐρανών φανέντα. Οὐκ επί τῆς γῆς δέ μόνον άστέρες, αλλά και έν ήμέρα άστέρες· τοῦτο δεύτερον θαύμα. Είδες άστέρας ποτέ μετά ήλίον φανέντας;* (Ε.Π.Ε. 30,384-386). Μετά φρασις: Νά είναι

Ἐπισκεφθήτε τήν ιστοσελίδα μας

www.ioannisvaptistis.gr

Θά βρήτε όλα τά βιβλία του ιεροκήρυκος π. Δανιήλ Ἄεράκη και τον κατάλογο των όμιλιών του.

Θά διαβάσετε τά φύλλα του περιοδικου μας των τριών τελευταίων έτών.

Ἐπίσης θά συναντήσετε τήν κατασκηνωσί μας στην Περαχώρα-Λουτρακίου και τό Βιβλιοπωλείο μας στο Μπραχάμι.

εὐλογημένο τό όνομα του Θεου. Νά, φωτίζουν πλέον άστέρια και κάτω στη γῆ. Είναι οι άγιοι. Νά, κάτω στη γῆ φωτίζουν άστέρια πιο λαμπερά άπ' τ' άστέρια των οὐρανών. Είναι άστέρια, που φαίνονται για Ἄυτόν που φάνηκε για μάς στη γῆ. Ἄστέρια, που δέν λάμπουν άπλως στη γῆ, αλλά λάμπουν και τήν ήμέρα. Αυτό είναι δεύτερο θαύμα. Είδατε ποτέ άστέρια να φωτίζουν μαζί μέ τον ήλιο;

• Σάν να είναι έτοιμόροπο σπίτι ή Ἐκκλησία, και ευτυχώς που κάποια μοναχή έδω, κάποια άλλη πιο πέρα, ειδη στο όνειρό της «νεοφανεϊς» άγίους, κι έτσι έδραιώθηκε ή πίστις μας! Ἄν αυτό δέν λέγεται **όλιγοπιστία**, πέστε, τί λέγεται;

• Είναι όρθό, κατά καιρους κάποιοι νέοι άγιοι να έπισκιάζουν σε τιμή τούς Ἄποστόλους, τούς μεγάλους Πατέρες, τούς θεοφόρους Μάρτυρες;

Πόσοι π.χ. ναοί ύπάρχουν έπ' όνόματι του **άγίου Νεκταρίου** (Πενταπόλεως) και πόσοι έπ' όνόματι του **άποστόλου Παύλου**; Φυσικά ό μόνος, που δέν φταίει για τό φαινόμενο αυτό, είναι ό όντως άγιος Νεκτάριος.

• Τώρα τελευταία όλο και πληθύνονται οι ναοί και τά παρεκκλήσια προς τιμήν του άγίου **Λουκά του ιατρού τῆς Κριμαίας**. Και ξεπερνούν σε άριθμό τούς ναούς και τά παρεκκλήσια προς τιμήν του πρώτου **Λουκά, του ιατρού, του εύαγγελιστου**, του θεοπεύστου συγγραφέως του τρίτου Εὐαγγελίου και των Πράξεων των Ἄποστόλων.

Φυσικά ό μόνος, που δέν φταίει για τό φαινόμενο αυτό, είναι ό άγιος Λουκάς τῆς Κριμαίας, θαυμαστός για τή μαρτυρική του όμολογία.

• Ἡ Ἐκκλησία **δέν βιαζόταν** άλλοτε στις άγιοποιήσεις. Ἔτσι απέφευγε συναισθηματισμούς, συμπάθειες, προσωποκεντρικές έκτιμήσεις, σκοπιμότητες, λαϊκισμούς, κάποτε (γιατί όχι;) και συμφέρουντα.

• Σέ κάθε περίπτωση οι άγιοι δέν είναι για **μαγικό προσκύνημα**. Είναι για **μίμησι**, εὐλογία και **δοξολογία**.